

שנת 1972

הצפור כבר אינה מתעופפת אל תוך האשנב.
העלמה, כמו חנה, מגוננת על ציץ שנהשף.
תוך כדי החלקה על גלעין דובדבו משפשוף,
אינני מועד; עצמת החכוף
גדלה ככל שהמהירות דועכת.
לבי דוהר, כסנאי, באזדרכת
הצלעות. ובגרון בלדה במקום שיר לכת.
השנים – הן טסות נמוך.

הזדקנות! שלום לך, הזדקנותי!
זרם הדם בקצב אטי.
חטוב, שלא פעם לטף מבטי,
מייסר את העין. אני מראש
מציל את ממלכת החוש החמישי
עם קצת צמר גפן, ונעל משיל.
כבר לא צריך לחלום בשביל
קברו בכל קרן רחוב לפגוש.

אכן! חם הגוף מתנווה עכשיו.
לשווא הוא זמר, התערטל, דאב.
עם עששת פי יתחרו מיטב
הריסות יוון, ואין זה פלא.
בנשימות רקב ורעידות מפרק
את הראי אכתים. עודו במרחק -
הד תכריכים. אבל בתוך שק
מי שישאו אותך, כבר נוקשים בדלת.

שלום לך, שבט ינוקא זר!
בנקפו כהמיית ותושי הבר,
הזמן סוף כל סוף להציב בחר
את כס כבודו בערפי הקשה.
במחשבותי – מבוכה, חרבו,
חשף. ממש כדגמת בולין או

במגדל, על מצחי כָּבֵד רְשׁוּם 'בַּר מִינְנִי'.
אִין נְתִיב מְלוּט. אִין תְּוִית הַכָּשֶׁר.

הַמוֹרָא שְׂבָבָד! בְּדִיּוֹק – הַמוֹרָא.
גַּם כְּשֶׁעַם כָּל גְּלָגְלִיָּה עֲבָרָה
הַרְכָּבַת מִתַּחַת לַחֲגוּרָה,
לֹא יִפְרֹת מְעוֹף הַדְּמִיוֹן.
כְּבַעֲיִנִי תִלְמִיד אַחוּז תְּהִיָּה,
הַרוּאָה מִשְׁקַפִּים בְּמִקוּם חֲזָנָה,
לְכָאֵב אִין חֲזוֹן, הַיּוֹלִית הַכְּלָהָה,
כְּמוֹ קוּי הַמִּתְאַר שֶׁל אֶרֶץ צִיּוֹן.

כָּל שְׁנַתָּן לְאַבְד – אֲבִדְתִּי
לְגַמְרִי. אֵד מְדַגְמִית לְהַשִּׁיג הַקִּפְדִּיתִי
אֵת כָּל מָה שֶׁלְּהַשִּׁיג נוֹעַדְתִּי.
אֲפִילוֹ שְׂרִיקַת קוֹקֵיָּה לִילִית
זָרָה לִי. ?הָא מִשְׁמַעָה פְּלִסְתֵּר
שֶׁל חֲזִי אוֹ קְרִיאָה לְמִשְׁפֵּט חוּזָר.
מִסְתַּבֵּר, כִּי לִפְנֵי שְׂאֲדָם מִתְפַּגֵּר
שְׁתֵּי אֲזָנָיו כְּרוּיוֹת לְדַמְמָה מִיִּלּוּלִית.

הַזְדַּקְנוּת! אֵת הַגּוֹף גּוֹדֵשׁ חֲדָלוֹן.
קְרִי, מָה שְׂקֻצוֹ בּוֹ חֲלָד וְאוֹן.
מִמְצָחִי כְּבֵר נִמְחָה זִיו אוֹרוֹת הַגִּיאוֹן
שְׂבַחוּץ. וְזִרְקוֹר שְׁחוֹר בְּצִהָרִים
מְצִיף אֵת מְלוֹא אַרְבּוֹת עֵינָי.
הַכַּח נִגְזַל זֶה מִכְּבֵר מְשֻׁרְרִי.
אֲבָל לֹא אִיאַסֵּף מְרַצוֹנִי אֶל אֲבוֹתָי:
חֲלִילָה לִי; הוֹן זֶה בִּידֵי שְׂמִים.

לְאִמְתוֹ שֶׁל דְּבַר, זֶהוּ מְרָף לְבַב.
הַפְּחַד. הַפְּתִיל בֵּין סִבָּה לְמִסּוֹבָב.
זֶה 'אֶפְקֵט הַגְּוִיָּה', הַנוֹתֵן בְּנוֹ אוֹתוֹתָיו:
כָּל הַתְּפָרְקוֹת מִתְחִלָּה בְּבִטּוּי שֶׁל רְצוֹן –
הוּא שְׂמִזְעוּרוֹ הוּא מִסָּד הָאֲזוֹן הַסְטָטִי.
כֶּף לְמִדְתִּי, וְלֹא מְרַב-סֶרֶן 'שְׂמוּעֵתִי'.

פָּנוּ דָרָךְ, רַעִים טוֹבִים, כִּי שִׁיוּעֵתִי
פִּלַח דְרָכֵי אֶל הָאָחוּ בְקִצָּה עֵמֶק קִדְרוֹן.

הֵייתִי כְמוֹ כוֹלֶם. כְּלוּמֵר, חֵייתִי כְמוֹתֶם,
בְּעֵרְךָ. לֵלֵא זֶר פְּרָחִים לֹא חֲצִיתִי מִפְתּוֹן
הַדָּלֶת. רוּוִיתִי שִׁיכֵר. הַמַּחֲט הוֹתִירָה תַּחַת עוֹרֵי סִימּוֹן.
נִטְלֵתִי אֶת מָה שֶׁהֲצַע. לֹא חֲמַדָּה נִפְשִׁי
אֶת אֲשֶׁת רַעִי. נִיצַבְתִּי אֵיתוֹן,
תִּכְנַנְתִּי רְחוּק. וְלִשְׂאוֹן הַזְּמַן
הַשְּׁחֲלֵתִי צְלִילִים, בְּלִי לְבוֹא פְּרָקוֹן.
הֵישׁ בִּי מוֹסֵר הַשֶּׁפֶל, עֲכָשׁוּ – כְּשֶׁבַחֲחוּץ מַחֲשֵׁיד?

שְׁמַע נָא, רַעִי, אוֹזְבֵי וְאַחֵי!
לְקַצֵּר לֹא חֲפָצוּ פְּרָקֵי שִׁירֵי
תִּהְלֶה בְּעֵידוֹן שֶׁל בְּדוּר וּפְנֵאֵי,
רַק אֶת שְׁפִתֵי-הוֹרְתִי לַחֲגֹג.
דִּין חֲרִיצוֹת פְּלַחְנִית שֶׁכָּזוּ
(כְּמוֹ רוֹפֵא לוֹ אוֹמְרִים: 'לְעַצְמָךְ חֵב מִזוֹר'),
עִם קִבְעַת רִיקָה וְלֵלֵא בְּנֵי מַחְזוֹר,
אֶת אֲוִיר הַנֶּכֶר אֶל קַרְבֵי לְסַפֵּג.

סוֹעֵר כָּאֵן. רְטֹב. חֲשׂוּד. וְסוֹעֵר.
הַלֵּיל מִטִּיחַ עֲלִים וְזֶרְדִים בְּגֵדֵךְ
וּבִסְכָךְ. וְנִתְּנוּ בְּבִטְחָה לְאֲשֵׁר:
זֶה הַמְּקוֹם בּוֹ אוֹצִיא אֶת זְמִי, נִפְרָד
מִשִּׁנֵּי, שְׁעָרֵי, פְּעֻלִים, סִיּוּמוֹת,
הַמְּגַבְעַת אֶטֶל וְאֲדַלֶּה מִן הַיָּם, כְּמוֹת
בְּקִתֵּר הַצָּאֵר, אֶת גְּלִיו, מִתְּפִלֵּל שִׁיקְמוֹט,
תוֹף נִשְׁנוֹש גִּתַּח דָּג – עוֹדוֹ נָא, כְּבָר לֹא נָד.

הַזְדַּקְנוֹת! עֵת הַשְּׁגָשׁוּג. הַיְדִיעָה
שֶׁל הָאֲמֹת. שֶׁל קַרְבֵינָה. שֶׁל נִידוּיָה.
שֶׁל הַפְּאֵב. אֵין נִגְדוֹ לִי כֹל טְרוּנִיָּה
אוֹ סִבָּה לְלַמֵּד עָלָיו זְכוּת. זֶה בְּדוּק.
יִגְדֵשׁ סֵאָתוֹ – אֵיילֵל: קֶשֶׁה לִי
לְכַבֵּשׁ רְגִשׁוֹתֵי, לְעַת עֵתָה – אֲשֶׁתִּדְלֶה.

אם עוד שורה בקרבי גחלת,
אין זו תבונה, רק נוזל סמוק.

שיר זה אינו זעקת אכזב.
זהו מחקר בדרכי עשו.
זו הדממה בה גרוני נצרב,
שפמלקתה אדמה לסכום
הצלילים שחלץ מלפניי חם ולח,
שמאז התקשה וכמעט שהפד
כעין טבע דומם, הגרון המוקשח.
ככה טוב יותר. לא צריך לצום.

זהו, אפוא, משא הגיגי:
סוד גלגולו של הגוף החי
בעצם ערום! לא בחר, לא בגיא
אתבונן, אף בריק, אף שלא תאיר אותו.
זה לטובה. עצמים דוממים
נותרים רגועים גם בפני גרדומים,
ולכן יבשים הם סדיני הגלמים
גם אם הגלם קרוב למותו.

כתזאוס מתוף המערה של מינוס,
בצאתו אל האור, עם שיירי חזיתו מאוס,
לא האפק נגלה לעיני – זה סימן המינוס
לשנים שחלפו. חד יותר מחרבו
זה התער, והוא מפלח
שאור מעסה. כמו שיכר מפיכח
אט מרחיקים, ומחוטם – הרית.
חזי מתפקע. אף אין מה לבכות.

הד, אם-כן, בתפים לכבוד נס אמונתך
בזוג מספרים, בן חבוי בבטחה
גורלו של החמר. רק אינסוף האבדן בילקוטך
פיצור בן תמותה, שנוף לאל.
(הסתכלות שכזו ראויה לעיון
אפילו אם זה גמר בזיון.)

בְּתַפִּים חֵד, כְּאֵילוּ הֵייתָ טְרִיבוֹן,
עַם צֶלֶד יִשְׁמָאל, זְמִיִן בְּעוֹדָה מְתַרְגְּל!